

מ'מענוף יצפור הנפש לילי גלילי מאת

עורך יקר,
אחרי שקיבלתי עיבוד כה רב מקוראיך, החלטתי לנסות את כוחי גם בכתיבת הסרטים. בחרתי, כמובן, בנושא היקר ביותר לכולנו: נישואים נכונן: כוונתי לציפור הנפש. עמלתי ימים וכעיקר לילות, ואכן, עלה בידי לחבר סרטון שניראה לי ראוי להסרטה. אך היות וידעתי מה רבים הקשים העומרים לפני סופרת צעירה ומתחילה, החלטתי לשלוח אותו למספר אלופים בארצות שונות, במקווה שאחד מהם יסרט את יצאתי.
מה רבה תודה תדהמתי כשקיבלתי כעבור פחות משבוע מכתבים מהימים. בהם הודיעו לי כל האולפנים שהם חותמים אתי מיד על הווה. נבחרתי עד מות, שמא יצאו לשוק בחודש אחר בעולם סרטים זהים לזמרי. אולם להקלתי הרבה הוכרר שאין סכנה כזאת. כל אולפן הכנים שינויים קלים בתסריט, ואני מקווה שהצופים לא ישתעממו אף אם יראו את כולם.
תארת לי שאחד המצא עיניו אישי בתסריטים המתורגמים ואני שיהיה איתך לך, כמיכין לא לפרסום. שלך.

הפוכות לא פחות. המצלמה משוטטת על הרצפה, מגלה בחלחלה, בזו אחר זו גרב גיליון, קומביניזון, חוניה, גרב גיליון שניה, סיכת ראש.
במיטה עצמה שוכבים אישה ערה וגבר ישן. האשה, ערומה כבד הסרטתה, שולחת את ידה לכיס, מכנסי הגבר, המונחים על כסא. במקום ארנק גושרות, לאכזבתה הכפולה, תריסר תמונות בחורות. הגבר מתעורר למצאה, לוחש: "צ' פורי החמודה."
ידו מטפסת את כף רגלה, עולה עד מעבר לברך. צנוורה.
היד מופיעה מחדש על הכתף, ממשיכה, באותו כיוון, לשערות הראש.
הצ' פור, שעד עכשיו הציצה דרך חור המנועול, וזה הצדה. עקב ס גבהים עולים במדרגות לתוך החור נחשב מפתח. האשה קופצת בחלה מן המטה, נכנסת לארון. כשהמצלמה מתרגלת לחשכת הארון, מתברר שבינתיים אחוז באשה שתי זרועות של גבר ערום, שחיכה כבר למעלה מעשר דקות להודמנות זו.

הנעלים גושרות מרגלי האשה החדשה. אחר כך גרבי גיליון. קפיצי המטה חורק מ, דבר שאינו מוצא חן בעיני הבחורה השוכבת מתחתיה, היא לוחשת לבחור השוכב לידה: "מגולה, תפסיק!"
האשה שעל המיטה: "מי מתעטש כאן?"
זו, אני, פייר ז' נשמע קולה של ז'אנט מחדר האמבטיה. על זכוכית הדלת של האמבטיה מצטיירת צלילת של בחורה המתמתחת בעצלתים. הבחור שעל המטה צועק בתמהון: "איזה פייר? שמי מוסל!"
ראשו של פייר מזדקק מתוך הארגו בו התחבא לפני התחלת הסרט: "שקט, מ שליון. בא משהו."
הציפור מתמוגגת ליד חור המנועול, ציפור זכר מתקרב אליה, מדגדג במקורו בעדינות מתחת לכנפיה. נוצה נושרת לאטה לקרקע.
על נוצה. עוד נוצה. צנוורת.

— סוף —

סקסא-ריאלו פילם, רומא. מניש:

גודני הציפורים

שכונת פחם במיאנו. אורז מפוזר בבוץ. המצלמה נכנסת דרך חלון סרטינגויות, מתקרבת לצינור שחרחרת, לבושה קרעים, המשתדלית (ללא הצלחה) לכסות את ירכייה המבהירות בלובנסם. צפור מרוטת-כנפיים נצבת על ארץ החלון. הנערה מושיטה את ידיה, דבר המפריע עוד יותר לקרעים למלא את תפקידה המיומנאלי. המצלמה שנכחת לרגע את הציפור, יורדת יחד עם הקרעים לאורך גופה, אבל נעצרת ברגע האחרון, מכש ליד הס בוב. הצינור תופסת את הציפור בידיה הענוגות, מטפסת אותה בעיניים נוצצות, מאמצת אותה לחזה השופע.

החזה במרכז התמונה, הציפור בפניה נידחת. הצינור ממלמלת בהתרששות דרומית-טיפוסית: "או!"
מהמיטה קופץ גבר יפה, לא לגמרי לבוש, לא לגמרי מגולה, בל סגירה בונית פיו השמאלית. הוא זונק לעבר הצינור, מסנן ביניות בין שיניו: "היי, סילגאנה, מה יש לך עם?"
הסינור ה אינה זהה. ידו השעירה והמיובלת של הגבר, בעלת צור העקע של תרנגולת צלוייה על צלחת, נשלחת לעבר החזה (השיפוע עדיין). הציפור מרגישה, שהיא מיותרת, נוטשת את המערכה ובורחת דרך החלון.
המצלמה נפרדת (בל חשק רב) מן החזה, עוקבת אחרי הציפור.

מבחוץ קריאת: "ארוחת צהריים! ארוחת צהריים!"
500 נערים ונערות, מלוכלכים, נכים, גנבים, מרוסקי אברכים הולכי-על-קביים, מצורעים, נשים שמונת באופן בלתי-ירגל ועיניה המגנן בתיבת-נגינה, עורכים רדיפה קדחתנית אחרי הציפור דרך כל הרחובות. הציפור מבנה לכסוף את ההכרת הגורלי, צונחת ליד ערימת עצים המוכנה למדורה. 500 ידיים רעבות מורטות את שלוש הנוצות. העיור מורט, בטעות, חלק השמלתה של סילגאנה, שאיבדה עוד כמה קרעים. שריקה מולחת את חלל האוויר. מופיע ארון עם ציל גיר ופרווה, מגרש את הקהל בפנים אכזריות, ניגש אל הציפור, כועס ממנה וזורק את השיירים לכלבו.
500 זוגות עיניים רעבות עוקבות אחרי כל עצם. שירה אדרה פורצת 500 פיות מזוירעב. קרעי בגדים.

— סוף —

ספני וההסרמה לחוסשיים הסוציאלי-ספיים הסובייטים המתקדמים ספעים אנור האסנים על-שם מאלנקוב (אנאסמאלפילם) סוסקה. מניש:

הקולחוז ציפורנאיה

ציפור פרוגרסיבית חגה מעל לערבות ס ביר שטופות השמש מרחוק רואים את כל אנשי הקולחוז חוזרים בשירה אדרה, שופעים עליות רעננה, אחרי 18 שעות עבודה בהתנדבות למען ארץ הסוציאליזם הנהנה, ביום המנוחה השנתי. הם נושאים על שכמם את החברה נטאשה, חרות-לחיים וחיוב-נות, 1642 שעות העבודה שלה בשבוע האחרון לא גרעו במאומה מיופיה הבריא, השרשי והעממי-הכפרי.

המצלמה מטפסת לאיטה על חזה של נטאשה, שקשה להבין כיצד מאחורי 32 מדליות מבריקות המוקשות בתמונות מארכס-אנגלס לנין-סלאין-איוואן האיום. על אחת המדליות פחוקה התמונה, ונשארו רק האותיות "בר".
נטאשה מסתכלת במבט שוקק, מהול בתרעומת מהפכנית, אל וואסילי, העומד מביישי מתחת לתמונת-ענק של מאלנקוב. אין הוא מעז לשאת את עיניו אליה, כי בשבוע האחרון אסף 1499 שעות-עבודה עלובות. הציפור מתקרבת כשלהיזית בפיה, ומניחה אותו לרגלי תמונה אדירה של יונת פיקאסו. צינור קודר, בעל פנים גאונגטריות מוכערות, לועם מאסי סיק של חליטטר טל עובד כשגבו אל היונה וידיו בכיס. מניש ידו וידיה אל אחד הכרוביניים הסוציאליסטיים, מפרק

העבודה המקוה. למחרת היום, וואסילי משכים קום. הצעיר הקודר עומד בצד, מחליף חוך אמריקאי ריאקציונרי-ני. וואסילי ניגש אליו, שורף מבט קודר לעברו. "אין לי שום קשר עם הקל" קולים האלה," אמר הצעיר, "מוטב שייצרו קומביינים יותר טיבים, כמו באמריקה!"
באותו רגע צוללת הציפור אל כיסו, מוציאה מתוכו את השרשרת. הצעיר מתמוטט, קורא לכל אנשי הקולחוז, מודה בכפי כבל: "הוא סוכנו הא ש של דאלס-מאקקארתי-איינו!"
ואר בריה, הוא מבקש לכפר על עוונותיו בעבודה מאומצת למען בניין המולדת הסוציאליסטית.
וואסילי מפנה את גבו כבוו, שורח מבט קומסומולי אחרון לעבר תמונת מאלנקוב, יוצא לעבודה. באותו יום הוא מגיע לשעת העבודה ה-145.

הצ' פור מופיעה ומבטיחה להסמיד את כל אויבי הסוציאליזם והסלום. תמונת ענק של מאלנקוב. מקהלת הקוואקים.

— סוף —

סק-כהן ברוס. גלובל יוניברסל אינק. קורס. הוליווד. מגיש בנאוות:

הגדולה בציפורי חבל

טראח! זבנג! בוס!
צופר אזעקה של המשטרה מתקרב. שלושה קאובויס דולקים על סוסיהם בתוך הקניונים. בקדיאלק יושבת נערה בבגדי ס המאמצת כלוב זאב אל חזה (34 אנץ).
הקדיאלק נעצר בחריקת בלמים ליד מועדון הלילה החסידי הירוקה בלאס-וגאס. הבחורה זונקת לחזר ההלבשה, מרדימה את הזמרת הראשית במספתת רוויה כלורופורם, מתחילה להפשיט אותה.
היא מופיעה במקומה בבגדים ביקני ברחבת הריקודים. אלומת אור צבעונית נשלחת אליה והיא שוה לצלילי תזמורת הג'אז בת 80 המנגנים, שהודמנה למקום במקרה:
היי ביבי טומי, אהבתי כסור אטומי, כמו ציפור לבי נודד, הוא יתפוצץ אם יהיה בודד. תשאות הקהל מכריחות אותה לשיר עוד שיר, אך בינתיים מופיעים חמשה טיפוסים סלאביים נאלחים תופסים עמדות אסטרטגיות ליד הדלתות והחלונות, כל אחד מחזיק את יד ימינו בכיס.
צל של יאוש וא מה חולף על פניה החמודות. היא שרה:

הנני בורחת אהבתי רוצחת
היי ביבי אור
כסוד צבאי
פיוס לבי
האם תבוא עוד אהובי?
היי צי-צי-צי ציפור.

הקהל משתולל מתענוג. אך רק אחד בתוכו מבין את משמעות השיר האמיתית: הבלש הדגול ג'ו אריקולינס, שעקב אחרי הזמרת הקודמת, בידעו שהיא מרגלת רוסי, ידע מיד. הציפור אנה סתם ציפור. בתוכה חבוי גליל מיר קרוילימי הנושא את הסלודות החשובים ביותר של האטום. לפתע משחילה ירייה את כל הנורות. האור כבה. צעקות אמה, התזמורת המבולבלת מנגנת את הרפסודיה באדום, עוברת לקונצרט לפסנתר של צ'אקובסקי וגומרת את הסיום פוינה הבלתי-יגמורה. כשנדלקים האורות, נעלמו חמשת המי-גוללים ואחם הכלוב והציפור. הבחורה מתעלפת.
אולם יד חמה וצעירה מטלטלת בעדינות את כתפה. ג'ו אריקולינס, מחייך חיוך צנוע, בחשכה החלף את הציפורים. הרוסים לקחו אתם בתוך הכלוב תוכי מאולף, שלמד את החוקה האמריקאית בעל פה והמלווה אותו בכל דרכיו. את הציפור האמיתית הוא מוצא, מחייכת, מכיסו.
התוכי חוזר ואומר תוך קריאת עין: "אוקיי בוס! גמרתי אתם!"
נשיקה.

— סוף —

נראוד: אסור-סילם. פארוי. מניש:

ציפורים חמודות

חדר אפילי, השעה 11 לפני הצהריים. נראית רגלי מיטה

האשה שעל המיטה: "מי מתעטש כאן?"
זו, אני, פייר ז' נשמע קולה של ז'אנט מחדר האמבטיה. על זכוכית הדלת של האמבטיה מצטיירת צלילת של בחורה המתמתחת בעצלתים. הבחור שעל המטה צועק בתמהון: "איזה פייר? שמי מוסל!"
ראשו של פייר מזדקק מתוך הארגו בו התחבא לפני התחלת הסרט: "שקט, מ שליון. בא משהו."
הציפור מתמוגגת ליד חור המנועול, ציפור זכר מתקרב אליה, מדגדג במקורו בעדינות מתחת לכנפיה. נוצה נושרת לאטה לקרקע.
על נוצה. עוד נוצה. צנוורת.

— סוף —

האולפנים המאוחדים של המורח'התיכון פילם. כפריסבא. בשיחוף פעולה עם קרן ברקוביץ. הקרן להנצחת זכרה של פינה גרפונקל זיל סציגים:

שלוש-דב-שונד-ציפור-הנפוש

מדבר ערבים וגמל טופפים בחול. למעלה מרחפת לה ציפור. הציפור (כפיו של קריין בעל מיבטא רוסי): "כבר אלפיים שנה אני מסתבכת מעל המדבר הזה ותמיד חלות, חלות, חלות. מי יגאלם? מי יגאלם? אף מה שומעות אוניו? קול פעמי גאולה."
ספינה רעועה מתקרבת לחוף. מן הס פון יורדים לחוף 22 חלוצים ו-21 חלוצות, בחולצות רוכיות. כל אחד נושא על כתפו הימנית טוריה.
מיד עם עלותם לחוף הם מסתדרים במעגל. הד (הפגויה מן הטוריה) אוחות בשכס רעהו. הורה סוערת, ראשונה אחרי 1978 שנה פורצת. נשמעת העתקה קצת צרודה של התקליט אל יבנה הגליל, בעיבודו של שבתאי פטרושקה. תוך כדי ריקוד הוקמו שלושה צריפים, מיגול מים ונשתל 52 דונם יער.
הציפור יושבת על ראש אחד העצים, שהספיקו לגדול בינתים, ומסתכלת בעינים זולגות דמעות-גל ובהתפעלות עצומה באחד החלוצים, החורש ברינה את השדה בעורת השיר ארצה עלינו בעזרת פרדה. עקב ליקוי בהקלטה, נדמה שהפרדה שרה והחלץ שותק.
כתובת: אחרי 20 שנה.

העמק מכוסה שדות. תייר אמריקאי מופיע בקדיאלק באחת הנקודות, נכנס לגן הירק ומוגש בלמחניק ההולך בשדות, כשידו האחת אוחות בשלה והשנייה בטוריה. התייר אומר, בניב פולני: "גוד בוי, אי שייך גמעאכט!"
יוסקה מחייך בצניעות: "ככה... עשינו את זה כמו כלום. חמש-חמש, אהא?"
המצלמה מטפסת על זרועו החשופה של יוסקה, מגלה, זה בצד זה, צלקת מגבי יושע ומספר מאושוו נציים התייר נרעש, טופח בידו האחת בהתלהבות על כתפו של יוסקה, מנפנף בשניה בפינסק ציקים ברמו זק.
הציפור יושבת על הקדיאלק, מתידדת עם ציפור הניקל המקשטת את כיפת המנוע, אומרת (בפי הקריין): "וכך התגשם חזן הדרות, בעזרת קרן ברקוביץ' והקרן להנצחת זכרה של פינה גרפונקל ז'ל, על אדמת האומה."
מוסיקה של העמק בוקעת מתוך קופסת התרמה תכולה.

— סוף —